

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 31/06-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. mája 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Jána Lubyho vo veci sťažnosti spoločnosti K., a. s., so sídlom B., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., so sídlom B., namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 100/1998 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti K., a. s., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 100/1998 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Trnava p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 100/1998 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Spoločnosti K., a. s. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie 70 000 Sk (slovom sedemdesiatisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Trnava p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Spoločnosti K., a. s., priznáva úhradu trov konania 8 176 Sk (slovom osemtisícstosedemdesiatšesť slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Trnava p o v i n n ý zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. F., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky bola 27. januára 2006 doručená sťažnosť spoločnosti K., a. s., so sídlom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. F., so sídlom B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 100/1998.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka žalobou z 2. decembra 1998 žiadala o vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 428 993,53 Sk s príslušenstvom proti odporcom I., s. r. o. (ďalej len „odporca v 1. rade“), ako aj jej majiteľom, resp. spoločníkom G. M. (ďalej len „odporca v 2. rade“), I. M. (ďalej len „odporca v 3. rade“) a I. H. (ďalej len „odporca v 4. rade“).

Po predchádzajúcej urgencii sťažovateľky ju okresný súd vyzval v apríli 1999 o zaplatenie súdneho poplatku, ktorý uhradila 7. apríla 1999. Sťažovateľka podaniami z 15. februára 1999 a z 26. októbra 1999 urgovala vydanie platobného rozkazu. Okresný súd vydal vo veci platobný príkaz č. k. 14 Cb 100/98-38 dňa 7. júna 1999, ale sťažovateľke ho doručil až 4. januára 2000.

Proti platobnému rozkazu podali odporcovia v 2., 3. a 4. rade odpor. Sťažovateľka podaním z 11. februára 2000 žiadala okresný súd o doručenie odporu a súčasne predložila návrh na rozšírenie okruhu odporcov o J. P. (ďalej len „odporca v 5. rade“) a M. M. (ďalej len „odporca v 6. rade“), pretože došlo k zmene vlastníckych pomerov v I., s. r. o. Sťažovateľka podaniami z 21. júna 2000 a 13. septembra 2000 urgovala postup súdu

a v záujme efektivity konania žiadala okresný súd o spojenie štyroch sporov voči označeným odporcom prebiehajúcim na okresnom súde.

Vzhľadom na ďalšiu nečinnosť súdu sťažovateľka podaním z 26. mája 2001 vzala svoj návrh späť vo vzťahu k odporcom v 2. až 6. rade v záujme zjednodušiť a urýchliť priebeh konania. Po ďalšej urgencii sťažovateľky z 3. apríla 2002 jej okresný súd listom z 12. apríla 2002 oznámil, že vo veci sa nekoná vzhľadom na to, že pôvodná zákonná sudkyňa odišla do dôchodku a sudkyňa JUDr. M., ktorá prebrala agendu, je toho času práceneschopná a v mesiaci máj 2002 odchádza na materskú dovolenku.

Sťažovateľka sa podaniami z 11. júna 2002 a 16. septembra 2002 opätovne zaujímala o stav konania. Okresný súd jej až listom z 8. apríla 2003 zaslal požadovaný odpor. Vzhľadom na skutočnosť, že na odporcu v 1. rade bol medzičasom zamietnutý uznesením Krajského súdu v Bratislave návrh na vyhlásenie konkurzu pre jeho úplnú nemajetnosť, vzala sťažovateľka podaním zo 16. apríla 2003 svoju žalobu späť s očakávaním, že konanie bude zastavené. Keďže okresný súd vo veci nekonal, sťažovateľka podaním z 25. júna 2003 žiadala okresný súd o informáciu o aktuálnom stave konania. Následne žiadala aj o prijatie opatrení proti nečinnosti predsedníčku okresného súdu listami z 2. septembra 2003 a 4. decembra 2003. Pretože sťažovateľka nedostala na tieto listy odpoveď, požiadala o pomoc listom z 15. januára 2004 predsedu Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“), ktorý ju informoval o svojom postupe listom z 2. marca 2004. Následne sťažovateľka opätovne listom z 15. marca 2004 žiadala predsedníčku okresného súdu o zabezpečenie priebehu konania. Ani na tento list nedostala sťažovateľka odpoveď, a preto listom z 3. mája 2004 opätovne žiadala o pomoc predsedu krajského súdu. Predseda krajského súdu oznámil sťažovateľke listom z 1. júla 2004, že považuje jej sťažnosť za čiastočne opodstatnenú s tým, že podľa jeho zistenia bol vo veci na 28. júl 2004 nariadený termín pojednávania.

Okresný súd uznesením z 30. júna 2004 pripustil do konania odporcov v 5. a 6. rade, hoci sťažovateľka už podaním z 26. mája 2001 vzala žalobu proti nim späť. Sťažovateľka na túto skutočnosť okresný súd upozornila listom z 8. júla 2004 a tiež listom z 18. novembra 2004, v ktorom zároveň žiadala o informáciu o stave konania. Okresný súd listom

z 19. januára 2005 oznámil sťažovateľke, že uznesenie o pripustení odporcov v 5. a 6. rade ešte nenadobudlo právoplatnosť, pretože sa ho nepodarilo doručiť prístupujúcemu odporcovi v 6. rade a zároveň uviedol, že o späťvzátí žaloby sťažovateľkou ešte nerozhodoval, keďže o jej návrhoch rozhoduje v procesnej postupnosti. Posun vo veci nenastal ani po ďalších urgenciách sťažovateľky z 12. mája 2005 a z 12. októbra 2005.

Na tomto základe sťažovateľka tvrdí, že okresný súd svojím postupom v predmetnej veci porušuje jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto navrhuje, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti rozhodol nasledovne:

„1. Okresný súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn.: 14 Cb 100/1998 porušil právo spoločnosti K., a. s., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn.: 14 Cb 100/1998 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. Spoločnosti K., a. s., priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 70 000,- Sk (slovom sedemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Trnave povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd v Trnave je povinný uhradiť spoločnosti K., a. s. trovy konania tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu na účet jej právneho zástupcu – advokáta JUDr. J. F. , B., do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 31/06-9 z 22. februára 2006 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľky a predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Vyjadrenie predsedníčky okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 28. apríla 2006. Okrem iného sa v ňom uvádza:

„Dňa 14. 12. 1998 podal navrhovateľ: J. a. s. B., neskoršie právny nástupca K. a. s., návrh proti odporcom: v 1. rade I. s r. o. T. a spol., o vydanie platobného rozkazu na sumu 428.993,53 Sk s prísl. Po zaplatení súdneho poplatku za návrh bol vo veci vydaný plat. rozkaz č. k. 14 Cb 100/98-38 dňa 7. 6. 1999. Proti plat. rozkazu bol podaný odpor odporcami v 2. - 4. rade podaním na súd 18. 1. 2000. V dôsledku podaného odporu súd vo veci ďalej konal, zabezpečoval pripojenie doručení od tých účastníkov konania, od ktorých sa doručenia nevrátili, a to opakovane. Predmetná vec bola po odchode zákonnej sudkyne vo veci JUDr. B. M. dňom 30. 6. 2001 pridelená Opatrením predsedníčky súdu dňa 28. 6. 2001 sudkyňi JUDr. M. M., následne od 30. 5. 2002 ďalšej sudkyňi Mgr. A. T., potom, čo predchádzajúca sudkyňa JUDr. M. bola dlhodobo práceneschopná a následne odišla na riadnu materskú dovolenku. Úpravou sudkyne zo dňa 22. 1. 2003 bol doručovaný odpor navrhovateľovi, bola vykonaná výzva na zaplatenie súdneho poplatku za odpor a boli zabezpečované ďalšie listinné podklady vo veci. Vzhľadom na závady v doručení písomností vo veci odporcom sa opätovne realizovali tieto doručenia poštových zásielok. Z iného spisového materiálu sp. zn. 19 Cb 59/98 dňa 28. 5. 2003 bolo vylúčené písomné oznámenie navrhovateľa (omylom vložené do iného spisu), ktorým oznamuje súdu, že berie späť návrh voči odporcom v 2. až 6. rade, pôvodne bolo toto späťvzatie doručené súdu dňa 28. 5. 2001.

Uznesením zo dňa 30. 6. 2004 súd pripustil, aby do konania pristúpil na strane odporcu odporca v 5. a 6. rade. Dňa 30. 6. 2004 sudkyňa vytyčila pojednávanie na 28. 7. 2004. Predmetné uznesenie o pripustení ďalších účastníkov do konania sa opakovane doručovalo odporcovi v 5. rade. Úspešne sa tomuto účastníkovi podarilo doručiť až 9. 8. 2004. Odporcovi v 6. rade sa uznesenie doposiaľ doručiť nepodarilo. Podľa doterajšieho zistenia aj cestou polície, tento sa vyhýba doručeniu tohto uznesenia. V záujme zachovania procesného postupu v konaní, aj vzhľadom na späťvzatie návrhu voči konkrétnym odporcom, súd musel najskôr rozhodnúť o skoršom návrhu v súvislosti s pristúpením účastníkov konania na strane odporcu do konania a až potom bude možné rozhodnúť o späťvzati návrhu a zastavení konania. Navrhovateľ v opakovanej sťažnosti na prietahy v konaní doporučoval postupovať súdu vo veci pri doručení rozhodnutia odporcovi v 6. rade použitím ustanovenia o fikcii doručenia, príp. ustanovením opatrovníka. Takýto postup súdu vo veci nie je momentálne možný, keďže zo spisu nevyplýva, že odporca v 6. rade je na neznámom mieste a teda mu sudkyňa nemôže ustanoviť opatrovníka pre konanie v zm. § 29

O. s. p. a tiež nie je možné ani využiť ustanovenie o fikcii doručenia, keď predpokladom takéhoto doručenia je zistenie súdu, že odporca sa v mieste doručenia zdržuje, čo sa doposiaľ nepodarilo preukázať. Odporca v 6. rade zásielky nepreberá, i keď je známe jeho bydlisko, čo bolo riešené aj cestou polície. Uznesenie z 30. 6. 2004 bolo vyhlásené, súd ním je viazaný, doposiaľ právoplatne nepristúpili do konania všetci účastníci označení navrhovateľom, preto toto uznesenie musí súd doručiť odporcovi v 6. rade a po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia vykoná sudkyňa vo veci ďalšie príslušné úkony.

Dňa 29. 3. 2006 sudkyňa dala úpravu na opätovné doručenie uznesenia odporcovi v 6. rade cestou polície. A opätovne zisťuje, kde sa nachádza účastník, aj dotazom na jeho manželku, aj cestou obecného úradu.

Sťažnosť považujeme za čiastočne dôvodnú, prieskumy sú spôsobované vo veci opakovaným doručovaním uznesenia súdu o pristúpení účastníkov na strane odporcu, bez ktorého výsledku nemôže súd vo veci pokračovať a túto ukončiť.“

Zo súdneho spisu sp. zn. 14 Cb 100/98 zistil ústavný súd nasledovné:

Dňa 14. decembra 1998 doručila sťažovateľka okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 428 993,53 Sk s príslušenstvom proti odporcom v 1. až 4. rade. Dňa 25. marca 1999 vyzvala sudkyňa sťažovateľku zaplatiť súdny poplatok. Dňa 7. júna 1999 okresný súd vydal platobný rozkaz (doručovaný bol až v januári 2000). Dňa 30. augusta 1999 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky na spojenie štyroch sporov vedených proti rovnakým odporcom. Dňa 18. januára 2000 doručili odporcovia v 2. až 4. rade okresnému súdu odpor proti platobnému rozkazu. Listom doručeným okresnému súdu 18. februára 2000 žiadala sťažovateľka doručenie odporu a požiadala o rozšírenie žaloby voči odporcom v 5. a 6. rade. Okresný súd uznesením z 8. júna 2000 pribral do konania odporcov v 5. a 6. rade. Listom doručeným okresnému súdu 3. júla 2000 sťažovateľka opätovne žiada o spojenie vecí. V období od septembra 2000 do mája 2001 okresný súd overoval, či bol odporcom riadne doručený platobný rozkaz. Dňa 28. mája 2001 bol okresnému súdu doručený list sťažovateľky, ktorým vzala žalobu proti odporcom v 2. a 6. rade späť. Podľa úradného záznamu 13. júla 2001 spis po JUDr. B. M. prevzala sudkyňa JUDr. M. M.. Podaním doručeným okresnému súdu 23. apríla 2003 sťažovateľka

vzala späť žalobu aj voči odporcovi v 1. rade a súd žiadala, aby riešil otázku trov konania. V priebehu júla 2004 sudkyňa zisťuje aktuálny pobyt odporcu v 5. rade prostredníctvom viacerých subjektov (mestský úrad, polícia) - z odpovedí doručených v priebehu júla 2004 okresný súd zisťuje adresu jeho trvalého pobytu (z odpovede obvodného oddelenia vyplýva, že na mieste trvalého pobytu sa nezdržiava). Listom doručeným okresnému súdu 8. júla 2004 sťažovateľka poukazuje, že žalobu proti odporcom v 5. a 6. rade vzala späť a navrhuje v prípade neúčasti odporcov rozhodnúť vo veci kontumačne a rozsudok doručiť podľa § 46 Občianskeho súdneho poriadku. Dňa 28. júla 2004 sa uskutočnilo pojednávanie. Okresný súd po zistení, že odporcom v 5. a 6. rade nebolo predvolanie na pojednávanie, ani uznesenie o pristúpení do konania doručené, odročil pojednávanie na neurčito. Prípisom z 29. júla 2004 okresný súd požiadal o súčinnosť pri doručovaní písomností odporcovi v 6. rade obvodné oddelenie Policajného zboru H. (ďalej len „obvodné oddelenie“). Odporcovi v 5. rade bola úspešne doručená zásielka 9. augusta 2004. Dňa 20. augusta 2004 bola zásielka doručená manželke odporcu v 6. rade; v ten istý deň obvodné oddelenie oznámilo súdu, že odporca v 6. rade býva so svojou rodinou na adrese D. Dňa 26. augusta 2004 pošta D. v odpovedi na žiadosť okresného súdu oznámila, že zásielku doručovala odporcovi v 6. rade v súlade s § 46 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Dňa 27. septembra 2004 okresný súd opakovane doručuje zásielku prostredníctvom obvodného oddelenia (podľa prípisu obvodného oddelenia z 20. októbra 2004 sa zásielku nepodarilo doručiť – manželka odporcu tvrdí, že je v zahraničí, a nevie, kedy sa vráti). Sťažovateľka listom doručeným súdu 1. decembra 2004 opätovne navrhuje rozhodnúť kontumačne a rozsudok doručiť podľa § 46 Občianskeho súdneho poriadku. Dňa 19. januára 2005 sa vykonal prostredníctvom obvodného oddelenia opätovný pokus o doručenie zásielky odporcovi v 6. rade (z odpovede obvodného oddelenia vyplýva, že odporca sa zdržiava na uvedenej adrese len sporadicky). Dňa 10. mája 2005 bola manželke odporcu v 6. rade doručená výzva súdu, aby oznámila kedy sa jej manžel bude zdržiavať na území Slovenskej republiky. Opakovane jej táto výzva pod hrozbou poriadkovej pokuty bola doručovaná 17. júna 2005. Opakovanú výzvu si manželka odporcu v 6. rade neprevzala, preto súd požiadal o pomoc pri doručovaní obvodné oddelenie (zásielku sa podarilo doručiť 25. septembra 2005). Manželka odporcu v 6. rade na výzvu súdu nereagovala, a preto jej okresný súd v marci 2006 opätovne doručuje prostredníctvom obvodného oddelenia výzvu,

s upozornením, že ak na ňu neodpovie, bude jej uložená pokuta vo výške 25 000 Sk. Dňa 25. apríla 2006 bola okresnému súdu doručená odpoveď obvodného oddelenia, z ktorej vyplýva, že výzva nebola doručená, keďže na predmetnej adrese nikoho nezastihli.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 100/98.

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádza zo svojej stabilnej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza „až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania a 3. postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prejednávanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd po zistení, v čom spočívajú zbytočné prietahy v konaní, právnu a faktickú stránku veci neposudzoval, pretože táto nemala vplyv na doterajšiu dĺžku konania, pretože predmetom namietaného konania je žaloba sťažovateľky o zaplatenie sumy 428 993,53 Sk s príslušenstvom, ktoré je v štádiu opakovaného doručovania písomností jeho účastníkom, a preto zložitost' veci nemohla mať negatívny vplyv na konanie v predmetnej veci.

2. V rámci druhého kritéria ústavný súd po oboznámení sa s obsahom spisu sp. zn. 14 Cb 100/98 skonštatoval, že sťažovateľka poskytovala v doterajšom priebehu konania okresnému súdu potrebnú súčinnosť a svojou aktivitou a procesnými návrhmi usilovala o urýchlené ukončenie súdneho sporu. Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že sťažovateľke nemožno pripísať negatívny podiel na doterajšej dĺžke konania.

3. V rámci posledného kritéria ústavný súd posudzoval činnosť okresného súdu v doterajšom priebehu konania. Z obsahu súdneho spisu sp. zn. 14 Cb 100/98 vyplýva, že činnosť okresného súdu vykazovala znaky zbytočných prietahov v súdnom konaní už v štádiu doručovania platobného rozkazu (jún 1999 – január 2000), keď okresný súd pristúpil k doručovaniu až po predchádzajúcich urgenciách sťažovateľky.

Neefektívna činnosť okresného súdu pokračovala následne od vydania uznesenia z 8. júna 2000 o pribratí odporcov v 5. a 6. rade do konania, až do doby podania sťažnosti sťažovateľkou ústavnému súdu. Zo spisu totiž vyplýva, že v období takmer 6 rokov sa činnosť okresného súdu prakticky obmedzila len na neúspešné pokusy doručovať zásielky súdu odporcom. Ústavný súd síce na jednej strane zohľadnil, že doručovanie súdnych zásielok, najmä odporcovi v 6. rade bolo objektívne sťažené, ale zároveň na druhej strane skonštatoval, že obmedzenie činnosti súdu na zisťovanie pobytu účastníkov konania a neúspešné pokusy doručovať im súdne zásielky v období takmer šesť rokov nemožno hodnotiť inak ako zbytočné prietahy v konaní. Na tomto základe ústavný súd uzavrel, že

v období od 8. júna 2000 do podania sťažnosti sťažovateľkou ústavnému súdu dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd zároveň poukázal na skutočnosť, že zistenia okresného súdu v tomto období neodôvodňovali jeho nerozhodnosť súvisiacu s možnosťou uplatniť pri doručovaní zásielok odporcovi v 6. rade tzv. fikciu doručenia podľa § 46 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ako navrhovala opakovane sťažovateľka.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože namietané konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti ešte právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Cb 100/98 v ďalšom období konal bez zbytočných prietáhov.

Keďže ústavný súd rozhodol o tom, že bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Aj keď ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní sp. zn. 14 Cb 100/98 konal bez zbytočných prietáhov, nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu uplatnenie tejto svojej právomoci za dostatočné k tomu, aby sa dosiahla vo veci účinná náprava, a preto považoval za potrebné rozhodnúť aj o žiadosti sťažovateľky priznať jej primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka žiadala, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie 70 000 Sk s poukazom, že neprimeranou dĺžkou konania došlo k výraznej intenzite zásahov do jej práv.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prieťahom a pôsobenie sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia vo výške požadovanej sťažovateľkou, t. j. 70 000 Sk (slovom sedemdesiatisíc slovenských korún) primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom JUDr. J. F. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich vyčíslil sumou 8 176 Sk (slovom osemtisícstosedemdesiatšesť slovenských korún) spolu za tri úkony právnej pomoci – z toho 2 úkony v roku 2005 a 1 úkon v roku 2006 - podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítanú zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2004 vo výške 15 008 Sk a v prvom polroku 2005 vo výške 16 381 Sk, t. j. 2 krát 2501 Sk a 2 krát 150 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, pretože išlo o 2 úkony urobené v roku 2005 a 1 krát 2730 Sk a 1 krát 164 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, keďže išlo o 1 úkon urobený v roku 2006).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2006